

az a későbbi nyelvművelő, Kossa János, fiát keresi Veszprém környékén. Vagyis Fenyvesi Ottó legtöbbször vagy a személytelen elbeszélés hangnemét, vagy a belehelyeződést megvalósító beszédmódot választja. Diskurzusában explicit módon ott jelenik meg a többes szám, ahol a jelen felé tart, és ahol a nemzedéki „mi” kerül felszínre.

Ám az elmondottak ellenére amellet szeretnék érvelni, hogy Fenyvesi Ottó költészetében mindig van egy implicit kommunális vajdasági horizont, még akkor is, amikor a versek nem a többes szám első személyére hivatkoznak. A *halottak közössége*, ez a régi szó, amelyet emlegettek az I. világháború után, illik erre a retrospektív erőfeszítésre. És így kerül elénk az az egybetömörítésre vonatkozó fordulat is, hogy „*minden vajdasági*”. A halál faktuma teszi lehetővé a közösségi együvé tartozást, nemcsak a múlt, de a jövő vonatkozásában is. Figyeljünk csak a Csuka-vers fináléjára, amelyet zárás céljából két részben idézek: „Majd mind elalszunk egyszerre / az összes vajdasági / az összes telivér és baromfi,” (*Csuka Zoltán*, 154). És íme a második, amely, amúgy a gépekre való utalással ismét a rockkorszak motívumkincsére emlékeztet bennünket: „összecsuklunk, / és a gépek mind / átveszik felettünk a hatalmat”.

A LLANES ÉS VIDÉKE NAPILAP FŐSZERKESZŐJÉVEL (1988)